

Arrest

nr. 41 659 van 16 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. SMOUTS en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Shkodër.

U vroeg voor het eerst asiel in België op 6 juni 2006.

Op 21 juni 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf welke op 30 juni 2006 door het Commissariaat-generaal werd bevestigd.

U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag in een bloedwraak verwickeld te zijn nadat uw vader op 15 september 1997 Sokol Ymeri had doodgeschoten toen deze uw vader probeerde te overvallen. Verzoeningspogingen o.l.v. Emin Spahia waren vruchteloos.

Op 24 juli 2006 vroeg u voor de tweede keer asiel in België.

Op 26 juli 2006 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken uw asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 19 januari 2009 vroeg u voor de derde maal asiel.

U verklaarde na uw tweede asielaanvraag gerepatrieerd te zijn naar Shkodër.

Sinds 2007 bent u lid van de Socialistische Partij (SP) en van “Mendimi Djathë Liberal”. De familie die een bloedwraak jegens u heeft uitgeroepen heeft nauwe banden met de Democratische Partij (DP).

Twee maanden na uw repatriëring sprak u met de voorzitter van een verzoeningscommissie in de hoop de bloedwraak ongedaan te maken.

De familie Ymeri wilde echter niet toegeven. Op 18 december 2006 werd uw huis beschoten. Nadat u een wagen had horen weggrijden verwittigde u de politie. Ahmet Prenqi, de politiedirecteur in Shkodër kwam met veel agenten ter plaatse. Hierop zette de politie de buurt af en vond ze kogels en hulzen.

Er werden u vragen gesteld over eventuele problemen die u in het verleden zou hebben gehad. Hierop vertelde u over de bloedwraak waarin uw familie sinds 1997 verwickeld is. U had nadien nog een drietal keer contact met de politie die u vertelde dat ze geen informatie had over de mogelijke daders van de schietpartij. De politie liet u weten dat de zaak werd overgemaakt aan de rechtbank, waar deze nog steeds hangende is. Sinds de beschieting van december 2006 bracht u extra beveiligingsmaatregelen aan uw huis aan. Zo nam u een bewaker in dienst.

In april 2007 slaagden onbekenden er op een nacht in de bewaker om te praten en hen op uw terrein te laten. Ze vertelden hem politie-agenten te zijn met een mandaat om het huis te controleren. Eens op uw terrein zochten uw belagers een manier om in uw woning binnen te dringen. Ze gooiden een ruit in en staken een gordijn in brand. U verstopte zich in een kelder. Toen ze merkten dat er niemand thuis was gingen uw belagers terug weg. U belde uw familie en na hun aankomst verliet u uw schuilplaats.

U kreeg na dit incident bezoek van enkele hooggeplaatste leden van de Socialistische Partij (SP): uw neef Paulin Sterkaj (SP-afgevaardigde in het Albanese parlement), Edi Rama (nationale voorzitter van de SP) en Edip Shiroka (lokale voorzitter van de SP in Shkodër).

Uw zaak trok eveneens de aandacht van de pers die de politie een verklaring vroeg. De politie stelde geen informatie te hebben.

Een week later controleerde de politie twee winkels van uw familie. Goederen, ter waarde van 7000 euro, werden geblokkeerd aangezien er niet voldaan werd aan bepaalde fiscale vereisten.

Op 2 augustus 2007 werd uw huis opnieuw beschoten. De politie o.l.v. Nikolin Bala kwam ter plaatse en onderzocht de buurt. Buurtonderzoek wees uit dat er werd geschoten vanuit het huis van de burens die afwezig waren. De daders zouden vrienden van deze burens zijn. Er werd een politiepatrouille aan uw huis geplaatst. U trok naar vrienden in Vlore waar u bleef tot u Albanië in juni 2008 verliet.

Uw oom Mustafa Lici heeft zich, als lid van Mendimi Djathtë Liberal in 2003 in Shkodër kandidaat gesteld bij de gemeenteraadsverkiezingen. Tijdens de campagne heeft hij zwaar uitgehaald naar Fatos Nano, de toenmalige eerste minister. Uw oom verweet Fatos Nano het land politiek op te delen en Shkodër zonder werk en electriciteit achter te laten. De dag na de verwijten aan het adres van Fatos Nano probeerden onbekenden het huis van uw oom op te blazen.

In augustus 2006 werd uw neef Qim Cafë door zijn vriend Mir Kuqia vermoord in Shkodër. Ahmed Prenqi had Mir verteld twee mannen aangehouden te hebben die de opdracht van Qim hadden gekregen om hem te vermoorden. Mir passeerde Qim later op straat en schoot hem dood.

Wanneer in 2007 wapens bij Mir thuis werden gevonden werd hij één maand opgesloten en beschuldigd van drie moorden, o.a. van deze op Qim Cafë. Hij werd echter vrijgesproken.

Qim's vader, Aslan, was vice-voorzitter van de nationale verzoeningscommissie. Sinds ongeveer een jaar is hij opgesloten op verdenking van moord. Blerd, Qim's broer, is reeds enkele maanden opgesloten, eveneens op verdenking van moord.

U weet niet waarover het precies gaat, de feiten dateren van 1997.

Beiden zitten in voorhechtenis en wachten op hun proces.

In april 2007 werd de wagen van uw oom Sokol Lici in beslag genomen omdat hij geblindeerde ruiten had zonder hiervoor de vereiste vergunning van het Ministerie van Binnenlandse Zaken te hebben.

Uw oom contacteerde hierop de betrokken minister die hem de vergunning niet gaf met de repliek dat de staat iedereen beschermt.

Uw oom bracht de zaak voor de rechtbank en de zaak werd in zijn voordeel beslecht. Met een vonnis keerde hij terug naar de politie om zijn wagen terug te krijgen. Ahmed Prenqi scheurde het vonnis en weigerde de wagen terug te geven. Hierop lichtte uw oom de pers in.

In juni 2008 verliet u opnieuw Albanië, richting Zweden waar u op 10 juni 2008 asiel vroeg.

Aangezien België verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag werd u op 16 januari 2009 naar België gebracht.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een brief van Gjon Lepuri waarin Lepuri bevestigt de advocaat van uw vader te zijn geweest in 1997; een attest van de verzoeningscommissie "Moeder Theresa" betreffende de bloedwraak van 1997; uw lidkaart van de SP; twee krantenartikels uit "Shqipëria Etnike": één aangaande bloedwraak in het algemeen en één de bloedwraak waarin u verwickeld bent, een krantenartikel uit "Panorama" en een persbericht van het

UNHCR betreffende de problemen van Mustafa Lici, een foto van u met uw oom Mustafa Lici, en de beslissing van de Zweedse asielinstanties betreffende uw overdracht naar België. Na uw laatste gehoor maakte u volgende documenten over: uw rijbewijs, kopies van de eerste pagina van de Albanese paspoorten van Sokol, Hamza, Ibrahim, Muhamet, Laurete, Hajrije en Mustafa Lici, een kopie van de Albanese identiteitskaart van Feride Peksani en van haar paspoort, drie foto's van u met Sokol en Mustafa Lici en een attest volgens welke u lessen volgt in België.

In het kader van uw tweede asielaanvraag toonde u uw Albanees paspoort, een attest van de gemeente van Shkodër volgens welke uw leven in gevaar is en twee attesten (van de balie van Shkodër en van het gerechtshof) volgens welke er geen strafzaken tegen u lopen in Albanië."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan geven.

U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in Albanië sinds 1997 verwickeld te zijn in een bloedwraak met de familie Ymeri.

In het kader van uw eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing aangezien de vete met familie Ymeri een probleem is van interpersoonlijke (tussen twee families) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard.

Bovendien bracht u geen feiten of elementen aan waaruit zou blijken dat u bij mogelijke concrete problemen met de familie Ymeri in de toekomst geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie.

In het kader van uw derde asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten voorgelegd die de eerdere weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal kunnen doen wijzigen.

Integendeel, ter staving van de bloedwraak legt u een attest neer van de nationale verzoeningscommissie van Albanië 'Moeder Theresa'.

Uit de resultaten van een onderzoek naar de echtheid van dit attest, waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan dit attest.

Door dit attest, dat de kern van uw relaas onomstotelijk bevat, neer te leggen, hebt u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachten te misleiden.

Van de gebeurtenissen na uw repatriëring in 2006 (de twee beschietingen van uw huis in 2006 en 2007 en de inbraak met brandstichting van 2007) legde u bovendien geen enkel begin van bewijs neer.

Gezien uw verklaringen dat bij de beschietingen van uw huis in 2006 en 2007 een politie-onderzoek werd gevoerd en dat de zaak van 2006 aan de rechtbank werd overgemaakt, kan verwacht worden dat u enig begin van bewijs van deze incidenten kan voorleggen.

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag geen enkel gewag maakte van de politieke dimensie van uw problemen.

Uw verklaring dat u niet wou dat uw familie nog meer problemen zou krijgen kan niet weerhouden worden (CGVS, p.12).

Het behoort immers tot de verantwoordelijkheid van diegene die bescherming van een bepaald land inroept om op elk moment van zijn procedure zijn motieven zo volledig mogelijk uiteen te zetten.

Ter ondersteuning van de ingeroepen bloedwraak legt u tevens een brief van de advocaat van uw vader neer en enkele artikels uit "Shqipëria Etnike".

De brief, noch de krantenartikels zijn van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De brief van de advocaat van uw vader stelt enkel dat uw vader betrokken was bij een onderzoek n.a.v. een moord op 15 september 1997 en dat uw vader door mr. Lepuri werd verdedigd. Het bevat geen enkele verwijzing naar de bloedwraak waarin u verwickeld zou zijn.

Wat betreft de artikels uit "Shqipëria Etnike" dient vast gesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat deze krant niet als een objectieve bron weerhouden kan worden en dat de informatie erin opgenomen niet betrouwbaar is.

Wat betreft de problemen van uw familieleden Mustafa Lici (explosie in 2003), Sokol Lici (problemen n.a.v. een geblindeerde ruit) en Qim Cafi (vermoord door Mir Kuqia) dient vooreerst vastgesteld te worden dat uit hun problemen geen persoonlijk risico ten aanzien van u kan afgeleid worden.

Verder legt u van de problemen van Sokol Lici en Qim Cafi geen enkel begin van bewijs neer. Wat betreft de explosie aan het huis van Mustafa Lici dient verder vastgesteld te worden dat de politie ter plekke kwam en een onderzoek startte. Het commissariaat van Shkodër liet weten de zaak ernstig te nemen en dat anti-terrorisme experten bij het onderzoek werden ingeschakeld. Deze experten verwerpen het vermoeden van Mustafa Lici dat de aanslag politiek geïnspireerd zou zijn. De experten zijn ervan overtuigd dat de oorzaak van de aanslag te wijten is aan persoonlijke problemen van Lici, zonder deze nader te duiden. Het feit dat deze zaak (nog) niet opgelost is kan te wijten zijn aan tal van factoren (bv onbekende daders, gebrek aan bewijzen,...), zonder dat hieruit zondermeer de onwil tot bescherming van de Albanese autoriteiten kan afgeleid worden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd. De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit en die van de familie Sokol wordt niet in vraag gesteld, net zo min als de problemen van Mustafa Lici. Het feit dat u in Zweden asiel heeft aangevraagd, dat u lid bent van de SP en dat er geen strafzaken tegen u in Albanië lopen staat evenmin ter discussie. Uit informatie blijkt bovendien dat politieke partijen zonder beperkingen actief kunnen zijn in Albanië. Het feit dat u lessen volgt in België is niet relevant voor het beoordelen van uw asielaanvraag.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 21 januari 2010 *“in de eerste plaats erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoeker stelt in Albanië onder een bloedwraak te leven; hij brengt een attest bij van de verzoeningscommissie “Moeder Theresa” (als bijlage 9 gevoegd bij het verzoekschrift) en benadrukt dat verzoeker helemaal niet de bedoeling had de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij laat gelden dat als de Commissaris-generaal stelt dat aan dit stuk niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend, hij dit moet argumenteren.

Hij duidt het de Commissaris-generaal ook ten kwade dat hij de artikelen uit de krant “Shqipëria” van tafel veegt door te stellen dat hij deze krant niet als een objectieve bron beschouwt en daardoor niet betrouwbaar is zonder dit te staven.

Hij beweert dat na zijn repatriëring in 2006 hij belaagd werd in zijn huis in Shkodër; bij zijn verzoekschrift van 21 januari 2010 voegt hij als bijlage 6 een bewijsstuk.

Het stuk betreft een politieverklaring waaruit zou blijken dat er op 2 augustus 2007 een schietpartij plaatsvond in zijn huis. Verzoeker voert aan dit stuk niet eerder te hebben kunnen voorleggen omdat *“het niet eenvoudig is om dergelijke verklaringen te verkrijgen in Albanië”*.

Verder beweert hij dat *“de politie komt formeel wel tussen, maar in werkelijkheid gebeuren er geen concrete onderzoeken”*. Hij vervolgt *“doordat de politie onder toezicht staat van de regerende democratische partij, krijgt verzoeker als lid van de socialistische partij geen eerlijke kans op bescherming in zijn thuisland”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Tot bewijs van zijn lidmaatschap bij de Socialistische Partij in Albanië, bracht hij nogmaals zijn lidkaart bij (als bijlage 5) en ook een schriftelijke verklaring van Edip Skiroka, voorzitter van de Socialistische Partij in Shkodër (als bijlage 10). Verzoeker verklaart dit stuk niet eerder te kunnen hebben voorleggen omdat zijn familie dit attest niet eerder kon bemachtigen.

Dat het in zijn land onveilig is, blijkt volgens verzoeker *“uit het lot dat de familieleden van verzoeker in Albanië dienen te ondergaan”*. Hij verklaart dat zijn familie omwille van de banden met de Socialistische Partij in Albanië niet correct geholpen wordt door de politie en met name Ahmed Prenqi. Hij ook die onder bloedwraak leeft, krijgt door zijn lidmaatschap van de Socialistische Partij niet de nodige bescherming in Albanië.

In geval hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Aangaande de grief van verzoeker dat de Commissaris-generaal nalaat te staven waarom hij geen bewijswaarde toekent aan het neergelegde attest van de verzoeningscommissie "Moeder Theresa", stelt de Raad vast dat omtrent bedoeld document -een attest "Vertetim", gedateerd 16.06.2007 en

ondertekend door Gjin Mekshi- navraag werd gedaan naar de echtheid door de diensten van de Commissaris-generaal.

Uit dit onderzoek waarvan de resultaten werden toegevoegd aan het administratief dossier (zie bundel "3de asielaanvraag", antwoorddocument ALB2009-06, stuk 3), blijkt dat de voormelde persoon ontkent dat hij bedoeld document heeft ondertekend. Terecht werd door de Commissaris-generaal aan dit document bewijskracht onzeggd.

Uit het antwoorddocument ALB2007-31 toegevoegd aan het administratief dossier (zie bundel "3de asielaanvraag", stuk 1), blijkt dat de krantenartikelen uit 'Shqipëria Etnike' geen nieuwswaarde hebben. Zo verzoeker van zijn inzagerecht in het administratief dossier gebruik zou hebben gemaakt, had dit hem belet -verkeerdelijk- te stellen dat de Commissaris-generaal de brief van "Moeder Theresa" en voormelde krantenartikelen zonder argumentatie verwerpt.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift van 21 januari 2010 een nieuw stuk bij, namelijk volgens de inventaris een verklaring van de politie van Shkodër van een schietincident op 2 augustus 2007 bij verzoeker (stuk 6). De Raad stelt vast dat dit stuk niet in de taal van de rechtspleging is gesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling; de Raad is van oordeel dat de vraag van de Commissaris-generaal in zijn nota van 8 februari 2010 om in toepassing van artikel 8 van het PR RvV, dit stuk niet in overweging te nemen terecht is.

Bovendien wordt door verweerder terecht opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dit document dat handelt over "een schietincident op 2 augustus 2007" (zie de inventaris), niet eerder in de asielprocedure kon neerleggen.

Met een aangetekend schrijven van 5 maart 2010 liet verzoeker een vertaling van dit stuk aan de Raad toekomen. De vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dit document niet eerder in de asielprocedure kon neerleggen, blijft zijn gelding behouden. De Raad neemt dit document overeenkomstig artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 niet in overweging.

Wat betreft het bij het verzoekschrift gevoegde nieuw stuk, volgens de inventaris, een verklaring van Edip Shiroka, voorzitter Socialistische Partij in Shkodër (stuk 10), geldt mutatis mutandis wat gesteld werd met betrekking tot de verklaring van de politie van Shkodër.

Verzoekers uitleg dat *"het niet eenvoudig is om dergelijke verklaringen te verkrijgen in Albanië"* is slechts een blote bewering, niet in staat om te aanvaarden dat hij dit stuk niet eerder kon voorleggen.

De motivering in de bestreden beslissing stelt terecht dat *"Van de gebeurtenissen na uw repatriëring in 2006 (de twee beschietingen van uw huis in 2006 en 2007 en de inbraak met brandstichting van 2007) legde u bovendien geen enkel begin van bewijs neer. Gezien uw verklaringen dat bij de beschietingen van uw huis in 2006 en 2007 een politie-onderzoek werd gevoerd en dat de zaak van 2006 aan de rechtbank werd overgemaakt, kan verwacht worden dat u enig begin van bewijs van deze incidenten kan voorleggen."*

Aangaande de stelling van verzoeker dat *"de politie komt formeel wel tussen, maar in werkelijkheid gebeuren er geen concrete onderzoeken"* en *"doordat de politie onder toezicht staat van de regerende democratische partij, krijgt verzoeker als lid van de socialistische partij geen eerlijke kans op bescherming in zijn thuisland"* (zie het verzoekschrift, p. 5), merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij geen bescherming kan genieten van de autoriteiten in zijn land.

Ten overvloede wijst verweerder er terecht op dat de plicht van de autoriteiten om hun burgers te beschermen, geen resultaatsverbintenis inhoudt.

Wat betreft het lidmaatschap van verzoeker van de Socialistische Partij in Albanië, waarvan hij nogmaals zijn lidkaart bijbrengt, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal reeds beslist heeft dat zijn lidmaatschap niet ter discussie staat.

Ten slotte merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst door verzoeker niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De Commissaris-generaal stelt terecht dat uit de door verzoeker voorgehouden problemen van zijn familieleden niet kan afgeleid worden dat er ten aanzien van verzoeker zelf een risico zou zijn. Deze

vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Wat voorafgaat voert tot het besluit dat het asielrelaas van verzoeker geen geloofwaardigheid verdient. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Van verzoeker wordt derhalve de vluchtelingenstatus niet erkend.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst hierbij naar de uiteenzetting in zijn verzoekschrift sub. 2.1.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst naar zijn asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE